

BUDOUCÍ ČAS (SLOVESA DOKONAVÁ)

Většina českých sloves „žije v páru“, to znamená, že mají nedokonavý a dokonavý vid, například *dělat/udělat*. Vid je slovesná kategorie, jejímž prostřednictvím sloveso zachycuje děj nebo činnost z hlediska nedokončenosti nebo dokončenosti, opakovanosti nebo jednorázovosti.

Nedokonavá slovesa zachycují děj jako proces. Tato slovesa vyjadřují nelimitovaný, nedokončený nebo opakovaný děj. Mají minulý, přítomný a budoucí čas:

minulý čas	<i>dělal jsem</i>
přítomný čas	<i>dělám</i>
budoucí čas	<i>budu dělat</i>

Dokonavá slovesa zachycují výsledek děje nebo děj v určitém konkrétním momentu, například na jeho začátku nebo konci. Vzhledem k tomu, že dokonavá slovesa nemohou vyjádřit přítomnost, vyjadřují pouze minulý a budoucí čas.

minulý čas	<i>udělal jsem</i>
přítomný čas	
budoucí čas	<i>udělám</i>

Budoucí čas dokonavých sloves se tvoří pomocí koncovek přítomného času (nedokonavých sloves):

já	<i>udělám</i>
ty	<i>uděláš</i>
on, ona, to	<i>udělá</i>
my	<i>uděláme</i>
vy	<i>uděláte</i>
oni	<i>udělají</i>

Přestože tyto tvary vypadají jako přítomný čas, vyjadřují budoucnost:
Zaplatím. Sejdeme se v 6 hodin. Zavolám ti.

Některá slovesa nemají perfektivní protějšek, například modální slovesa (*chtít, moct, muset*) nebo slovesa vyjadřující stav (*být, spát, stát*).